

Fien & Eli

Fien Maddens, de vriendin van veldrijder Eli Iserbyt, poseert met haar twee honden in Kuurne.

© JAN DE MEULENEIR / PHOTO NEWS

Ik ben niet meer bij de les zoals dat hoort bij mijn vak, ik mis essentiële dingen. Waar en wanneer in godsnaam is al die cruciale informatie aan mij voorbijgegaan?

Neem nu gisteren. Al bij mijn eerste caffè latte viel ik van mijn stoel: bekende crosser (bc) Eli Iserbyt is samen met ene Fien Maddens en niet langer met zijn leuk uitzienende Nederlandse collega, die mij deed denken aan mijn grootouders die een hond hadden die Puck heette. Maar Fien Maddens, echt nooit van gehoord, compleet gemist.

Rammend op dat toetsenbord wist ik dat het geen goed idee was om dat interview met Fien te lezen. Of het überhaupt een goed idee is om een rennersvrouw paginagroot te interviewen laat ik aan het oordeel van de deskundige collega's over. Mij hebben ze alvast nooit zover gekregen en daar prijs ik mij zeer gelukkig voor.

Pas op, prima stuk hoor. Die eerste zin in de inleiding alleen al: één etentje en één keer blijven slapen en het was geklonken. Daar wilde de verdrongen pervers in mij meer over weten. Welnu, dat was zo gegaan... Fien had een keer iets gekookt en had dat gerechtje op Instagram gezet. Vrouwen/meisjes die gerechten delen, daar was ik in mijn prime (en ook vandaag nog) op afgehaakt, maar Eli reageerde met "Mmm, lekker". Dat was gedurfd. Stel je voor dat Fien naar het Instituut voor Gelijkheid van uweetwel was gestapt. Leg het dan maar uit, als bc. Niet Fien. Die vroeg raad aan haar pa en - geen grap - die zei "Antwoord maar". Over de schouder meekijkende ouders had een tweede reden kunnen zijn om af te haken, maar neen, ze kwamen direct goed overeen, Fien en Eli.

Om een lang verhaal kort te maken, hij vroeg om samen iets te gaan eten. Oké, maar zij wilde liever bij hem thuis zelf koken. Eli vond het lekker (het gerecht, veronderstel ik). En Fien verbaasde zich erover dat hij alles in huis had. In het interview somt ze op: een schuimspaen, verschillende vergieten, allerlei kruiden, een pureestamper. (Of dat metaforen zijn voor ander gerief is niet duidelijk.) Haar conclusie: die heeft zijn leven op een rijtje.

Maar dan. Na het zoveelste bezoek ze de eerste keer bleef slapen, liet ze onvermeld, maar op een keer bleef ze dus slapen en toen maakte ze ook indruk. Beste lezer van deze ru-

briek, ga nu even zitten en haal diep adem. Eli had haar na die nacht gezegd dat hij het toen wist: "Dat is echt een goeie." Wat was er gebeurd? Niet dat ze bij het ochtendgloren nog eens onder het dekbed was verdwenen om het laatste restje twijfel weg te nemen. Neen. Toen hij wakker werd, stond zij de lamellen te kuisen. En toen viel Eli helemaal voor haar. Weer, al, ik hoop dat die lamellen metaforen zijn, maar ik denk het niet.

We zijn nog niet klaar met de bloemlezing. Fien had wel één grote eis toen ze bij hem introk: ze wilde een eigen tafeltje voor haar make-up. Waarop Eli haar zijn kaart gaf met de genereuze melding: "Ga maar naar de Ikea met je vriendin en koop wat je graag wilt zodat je je hier thuis voelt." Naar de Ikea, dat zou normaal het einde moeten zijn, maar neen. Ze liep er met de kaart van Eli in de hand de kantjes af: ze kocht niet alleen een tafeltje maar ook een stoel. En later nog wat dingetjes voor het interieur. Op de foto staat ze met twee identieke honden, wellicht ook gekocht. Tot slot had Fien nog een dienst-

mededeling. "Ik zou graag trouwen. Maar dat hangt van Eli af. Hij moet het vragen."

Eli Iserbyt kan wereldkampioen worden morgenmiddag (morgenavond bij ons) in Fayetteville in de VS. Willen we dat wel? Met mijn bekrompen wereldbeeld van balsporter zie ik liever een beetje rijzig atleet op het podium. Eén of twee Mathieu van der Poel of Wout van Aert en pas op drie zo'n crossertje, dan heb ik vrede met veldrijden. Maar goed, het is wat het is: Van der Poel doet niet mee omdat hij het aan de rug heeft en Van Aert heeft geen zin om drie weken kwaliteitstraining in te boeten om

voor de vierde keer een stel tweederangsrenners op te rollen.

Het wordt een strijd tussen Tom Pidcock en Eli Iserbyt en als ik Sven Nys mag geloven zal één lange helling het verschil maken. Op papier zou olympisch kampioen mountainbiken Pidcock in het voordeel moeten zijn. Waarmee hij meteen de overbodigheid van veldrijden zou bewijzen. Laat die wereldkampioenentrui volgend jaar maar bij voorkeur om de schouders hangen van iemand die boven de gemiddelde crosser uitsteekt. Pidcock en Ineos dan maar. Geef toe: welke sport die zichzelf een beetje ernstig neemt heeft een wereldkampioenentrui met daarop Pauwels Sauzen?

Fien had één grote eis toen ze bij hem introk: ze wilde een eigen tafeltje voor haar make-up